

De zonden: boek 1; De geestenloper

Eerste druk, 2013
© 2013 Reinier Keijnemans

Illustrator: Ruud Moers

ISBN: 9789048431397

NUR: 334

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

De zonden: boek 1
De geestenloper
Reinier Keijnemans

Inhoudsopgave

Hoofdstuk 1:	Het paleis	7
Hoofdstuk 2:	De bange spin	18
Hoofdstuk 3:	Gevecht tussen adelaars	36
Hoofdstuk 4:	Liefdesvuur	53
Hoofdstuk 5:	Nieuwe vrienden	65
Hoofdstuk 6:	Magiërs	86
Hoofdstuk 7:	Slecht gevoel	101
Hoofdstuk 8:	Wegwezen	114
Hoofdstuk 9:	Wanorde	126
Hoofdstuk 10:	Buiten grenzen zijn	140
Hoofdstuk 11:	Herstarten	155
Hoofdstuk 12:	Spookverhaal	169
Hoofdstuk 13:	Gescheiden kamers	185
Hoofdstuk 14:	Diepte punt	205
Hoofdstuk 15:	Gebroken handvat	227
Hoofdstuk 16:	Tanden van de zee	250
Hoofdstuk 17:	Ontmoeten van falen en dood	274
Hoofdstuk 18:	Afgeslagen	293
Hoofdstuk 19:	Glimlachen	312
Hoofdstuk 20:	Moederangst	328
Hoofdstuk 21:	Alles gedaan	350
Hoofdstuk 22:	Namen	363
Epiloog		381

Hoofdstuk 1: Het paleis

Het verhaal over de liefde van de hoge macht Kou

Het was vreselijk, verscheurend en tegelijkertijd begeerlijk.

De hoge macht Kou kende wel liefde, maar zelf was hij nooit het slachtoffer ervan. Hij was van overtuigd dat niks hem zwak kon maken en dat de heetste vuren van Seltharion hem niet kon verbranden, maar liefde is geen vuur, mijn kind. Liefde is de brandstof waarmee jezelf in vlam zet.

Toen kwam de schoonheid Warmte en zij vulde het hart van Kou.

De hoge macht Kou werd zwak en verstrooid, daardoor werd hij bloot, zodat eindelijk de zon hem kon verscheuren met zijn tweeënzeventig vuurtongen.

Ik liep over de dode aarde. Stof dwarrelden langs mijn voeten en zelfs tot aan mijn knieën. Het beklede mijn zwarte schoenen en mijn zwarte broek met een dof, goudbruine laagje. Scheuren doorkliefde de aarde als teken van uitdroging, de kale zwarte bomen met getoornde wortels leken op struiken. Skeletten van hulpeloos gedierte, boomwezens, slangkikkers en zwaardspechten waren gevangen in de struiken. De zwaardspecht is geen vogel die ertussen vliegt en sterft, maar die de dieren eet die verstrikt waren geraakt in de doornwortels. Door hun lange snavel bezeren ze niet. Deze zwaardspecht probeerde het laatste restje voedsel in de struiken te pakken dat net te ver voor hem lag. Nu begreep ik wat de stank was die mijn neusbuizen instroomde en mij wilde dwingen te kokhalzen. De stank van verrotte vis waar ik zo'n een erge hekel aan had als ik langs de haven liep. De zee golfde rustgevend en hielp me de geur te negeren. Als je aan de haven woonde, was dat een teken van rijkdom. De goede handelaren wonen daar. De betere koopmannen hadden hun eigen klif, met een reuzeachtige woning, de besten hadden landhuizen. Soms leek het wel alsof zij eraf vielen, omdat ze zwaar leken en de klif het niet kon houden. Mijn vader wilde maar al te graag dat ze eraf vielen. Hij moest lachen, omdat ik een keer vroeg als kind waarom ze er niet af vielen. Mijn vader antwoordde: 'Omdat het meesten gemaakt is van lichte dingen, het is geen kasteel, als je het in de brand zet, zal er maar een miezerige kleine bunker overblijven. Ik zal je vannacht wel een verhaal vertellen over een handelaar die dat deed. Ga jezelf nu maar moe maken, hup naar buiten!' Ik woonde aan de haven en kon alles krijgen wat ik wilde, want we hadden het geld. Mijn vader minderde met werken omdat zijn vrouw, mijn moeder, was weggelopen. Hij vond dat ik voldoende aandacht nodig had dus bleef hij va-

ker thuis en vertrouwde zijn beste vriend het bedrijf te dragen in zijn dagen van afwezigheid. Natuurlijk kon hij het niet alleen, daarom was vader soms weg en ik had een oppas of ik logeerde bij de familie Stuurboom. Ik begreep niet waarom mijn moeder wegliep. Haar laatste woorden tegen mij waren: 'Je bent een monster.' Mijn vader liet zichzelf niet zien en deed alsof alles oké was, maar ik weet dat hij pijn leed en verdriet met zich meedroeg. Ik zag het in zijn ogen. Ik was nog maar een kind, maar ik heb niemand vertelt wat ze tegen me heeft gezegd. Ik haalde diep adem om weer terug te gaan naar de echte wereld. Gelijk moest ik kokhalzen. Ik vervloekte mezelf en spuugde op de grond. Mijn ogen waren vochtig. Ik keek nauw met mijn ogen om door de torenhoge bomen te kijken. Normaal waren ze korter, maar deze bomen leken wel hoger te gaan dan wat ik kon zien. Ik kon de kronkelige takken niet zien, alleen de donkere wolken die de stammen van de bomen leken op te slokken. – Waarom woon ik aan de haven? Ik hou niet eens van vis! Je kunt vast een mooier huis buiten of binnen de stad krijgen voor een lager prijsje. – Mijn oude gedachten kwamen terug. Ik schudde mijn hoofd om de gedachten kwijt te raken en beschuldigde mijzelf voor de stompzinnige vraag. – Eerlijk gezegd, alles draait om namen. Dezelfde soorten willen bij elkaar zitten. De grote die de kleinere uitlechen... groot? – Groot was het niet. Het was meer een strijd tussen de arme en de rijken of beter gezegd de arme verliezen van de rijken. Een onbestreden strijd. Het draaide niet om namen, maar het draaide om macht. Ik richtte me weer op het pad waar ik op liep. Ik besepte dat er geen pad was. Er was niks, tenminste niks dat je de wegwijst. Ik keek rondom en overal was alles hetzelfde. Droog, kaal en dood. Ik stond op een plek waar het water tot mijn borst had moeten staan. Waar mijn voeten had moeten worden verstrikt door de moeraswieren en dan moest ik maar wachten voor de lange Gravenhap haaien. Ze leefden in kleine groepen. De oorspronkelijke naam van de Gravenhap haai is *Lakoe Dismon'er*. Lakoe staat voor zwart en Dismon voor masker. De haaien waren zwartgeschubd maar hadden een wit buikje en een witte kin. Alsof ze een masker droegen. Soms was de staart half zwart half wit maar meestal helemaal zwart. De vis had een stompe kop en een langwerpige lichaam. Een soort kruising tussen een haai en een slang. De grootste vissen die in deze wateren voorkwamen. Echt grote vissen zwemmen hier niet. Deze is zo lang als een been. Het was bijzondere dat iemand zoveel gaf om het leven hier. Ons volk noemt de vis Gravenhaphaai, andere noemen hem gewoon hamersnoek. De naam is bij ons gekomen omdat een graaf ooit een keer is gebeten door de hamersnoek. Het was niks ergs, maar de graaf wilde dat elke haai werd uitgeroeid. De man was gehaat bij zijn volk. De mensen lachte hem uit, omdat hij het

een haai noemde. Het begon met een grap: 'Laten we de Gravenhaphaaien vangen.' De graaf was er niet blij mee, maar hij kon niks doen. De haaien werden gevangen en verkocht op de vismarkt en verspreidt onder de naam Gravenhaphaai. De vis was nog onbekend en de naam Gravenhap ging niet weg. Hij werd uitgelachen door zijn onderdanen. Het dier dat zijn leven had verpest. Hij werd vernederd door zijn eigen acties. Als je een naam wilde wissen moest je iedereen vermoorden die het kent. Hij kon zijn naam niet meer in ere houden en rende weg van de beschaving. Men zegt dat hij naar het moeras is gegaan om de haaien onderwater te bevechten, andere zeggen dat hij zijn pols open sneed en in het water ging liggen, andere zeggen dat hij is gevluucht en nog steeds leeft als een rusteloze geest, want hij kon niet sterven zonder een goede naam die hij waardig vindt. Het draaide om namen. Zo kon ik nog wel doorgaan met het oorspronkelijke leven hier. Loriea heeft me veel verteld zodat ik de dieren misschien wel zou gaan waarderen. Het bleven dieren met natuurlijke instincten, onmogelijk om ze te vergelijken met mensen! Zelfs het bloed is anders. Ik zuchtte en ging weer lopen. Gewoon een richting. – Als je maar lang genoeg doorloopt komt het eind toch? – Ik zag het groene leven van donkergroen gras en ook een pad die uit het niks kwam. De stenen waren achthoekig. Dure stenen die aangaven dat ik op een belangrijke pad liep. Normaal vind je deze stenen in de rijke buurten in steden en bij grote dure gebouwen. Ik keek naar de linkerkant en zag een rivier en een dam. Het water stroomde snel, maar botste niet tegen de dam. Ik verwachtte dat er water uit de dam zou stromen, maar er was niks. – Het is maar water. Loop door! – Ik verliet het uitgedroogde moeras en maakte voort. Overal was het donkergroene gras uitgestrekt tot aan de horizon, behalve als ik naar achteren keek dan zag ik het moeras weer. De rivier kronkelde weg van het pad. Het water stroomde nog altijd driftig. In de verte zag ik een wegwijzer staan. Er was een splitsing in de weg. Een ging rechtdoor en de ander ging naar rechts. Ik las het bordje af die naar rechts wees. *Geshaduwioan*. Ik weet niet zoveel van de zonnetaal maar ik weet dat Ges groen betekent. Op het andere bordje stond niks. Het pad dat rechtdoor ging leek nog dagen door te gaan. De andere pad leek echter hetzelfde. Ik dacht: volg nooit het niets, hou altijd een doel voor je ogen. Dus ik nam het rechterpad. Het pad was vreemd. Het was alsof de omgeving veranderde. Alsof het kasteel naar je gebracht werd. Wind raasde door het gras, torens rezen op in de verte. Ik zag het prachtige aangezicht van het kasteel. De poort was gigantisch groot alsof je onder een grote stenen brug liep. Een grote boog. De gekantelde muren golfdan mee met de brug. Uit de poort staken reusachtige, stenen vleugels van een vlinder. Ik kon vanaf ver het sierwerk zien, krommende lijnen, bloe-

men, dieren en een zon op iedere vleugel. De gespreide vleugels waren symmetrisch en wonderschoon.

‘Hé! Uit de weg!’ hoorde ik achter me en ik stapte opzij voor een stokoude man, die op het bankje van zijn kar rustig zat met de beugel in zijn rechterhand die hij losjes vasthield. In zijn linkerhand had hij een helder groene appel waar happen uit waren genomen. Toen het paard passeerde, zag ik dat het edele dier groter was dan alle paarden die ik had gezien. De donkerbruine vacht van het paard straalde gezondheid uit. De boer was mij voorbij en ik keek naar achteren. Ik zag het bordje niet meer en het dooie moeras waar ik vandaan kwam was verdwenen. Alleen een weg dat tot de verte reikte. Ik draaide me weer om en liep met grote passen naar het paleis. Ik brandde van nieuwsgierigheid. Ik vroeg me af hoe het er van binnen zal uitzien. Zou het nog meer adembenemend dan dit zijn? Ik stond een beetje naar rechts voor de stadspoort om niet to worden verschrompeld door een kolossaal paard. Ik keek naar boven. Ik kon nu duidelijker de afbeeldingen zien, er waren ook nog miniaturen van organismen. Allerlei insecten, alweer dieren en ook gevleugelde halio’s. Halio’s zijn kleine dieren die iets weg hebben van mensen. De handen zijn altijd zeer verschillend; Klauwen, vingers met zuignappen, kaal en glad, twee, drie, vier, enzovoort vingers. Dat geldt ook voor de voeten, oren, gebit en wenkbrauwen. Het was een sprookje, ze bestonden niet. Ik had ze nog nooit in mijn leven gezien. Ik heb veel verhalen over ze gehoord; dat een Halio twee levens had, de eerste keer dat een Halio stierf, vergingen alleen de vleugels. De vleugels bezaten de kracht om de Halio een tweede leven te schenken. – Dat zal wel mooi zijn, is het toch? – Ik keek weer omhoog en ziet dat alle Halio’s vleugels bezitten. Ik haalde diep adem en wilde door de poort lopen maar ik zag opeens bewakers. Niet twee, daarvoor was de poort te groot. Ik zag ook een zwart metalen hek tegen de muur liggen. Het hek was gevormd alsof het op een muur groeide, klimopplanten, rozen, Gedagvarens. Allemaal van ijzer en zwart gekleurd. Het hek sloot wel compleet de hele poort. De bewakers staarden naar voren. Ze droegen geen helmen alleen een metalen hoofdband met een afbeelding. Ik kon het niet goed zien. Ik zag een zon, maar ik zag ook bladeren. Misschien zijn er ook nog dieren en Halio’s op afgebeeld. Voor het antwoord moest ik eentje in me handen zien te krijgen. De bewakers die precies in een lijn naast elkaar staan keken vluchtig naar een andere boer die werd doorgelaten daarna staarden ze weer levenloos naar voren, naar het donkergroene gras dat danste in de wind. Ik liep door de poort. De bewakers negeerde mij. Ze keken niet eens naar mij. Ik schonk er geen aandacht aan en liep weer verder. Halverwege zie ik gaten in de grond en ik keek naar boven. Rijen stekels die naar de grond wezen. Ik deed vlug

een stap naar achteren, maar snel wist ik het dat ze niet opeens naar beneden zouden vallen. – Niemand die mij kent hier, niemand die mij deert, niemand... niemand. Waar ben ik toch? – Ik had de poort al verlaten. Er waren heel veel mensen in de buurt. Sommige merkten mij wel op, maar ze keken nooit langer dan twee seconden. Ze fluisterden met elkaar in een vreemde taal, ik begreep het niet. Ze hadden doorzichtige ogen. Ik kon niet hun ogen lezen, geen enkele aanwijzing van wat ze dachten. Ik zag niet welke kleur ogen ze hadden. Ik hoorde nog altijd stemmen om me heen. Ze klonken alsof ze over mij hadden. Ik begon sneller te lopen. Niemand stond in mijn weg. – Niemand... het pad eindigt toch? – Ik voelde mijn hart niet meer bonken en het leek of ik al een paar uur niet geademd hebt. Ik liep door een andere straat, nog altijd die stemmen. Ik dacht dat ik hier de dorpsgek was. De weg liep dood en ik staaarde naar de torenhoge muur en keek toen naar de toren die nog hoger was. De toren werd opgeslokt door de donkere wolken boven mij.

‘Schémhér... Schémhér.’ Iemand riep mijn naam ik draaide me om en zag niemand.

‘Schémhér! Hier heen!’ Ik hoorde nu dat het een vrouwelijke stem was. Ik liep weer terug en volgde de stem die me steeds riep. De jonge stem kwam me niet bekend voor. Ik dacht dat misschien de stem van Loriea was. De dochter van mijn vaders beste vriend.

‘Schémhér, Ik ben hier.’ Ik was weer terug op het kruispunt.

‘Schémhér, schiet op!’ Ik keek vlug alle kanten op en keek naar het paleis, de vesting van de keizer. Ik liep de straat door en zag allemaal traptreden.

‘Wat voel ik?’ fluisterde de stem.

Bewakers staan langs de trap met lange donkergroene mantels die vol met vergulde symbolen zaten. Hopelijk negeren deze mij ook. Ik liep langzaam de trap op en toen ik zag dat de bewakers zich niet verroerden ging ik sneller. De spieren in mijn benen begonnen te schreeuwen van inspanning. Ik was boven aan het eind van de stevige trap, maar ik zag geen deur. Alleen maar een kale muur. Mijn benen zaten nog vol met adrenaline en wilden meer.

‘Schémhér?’ Ik keek naar achteren en ik zag nog een stenen trap, maar dan smaller. Grote stenen pilaren, bedekt met rozen en klimopplanten. Geen gedagsvarens te bekennen, want als er gedagsvarens op een muur groeiden betekende het dat de muur zwak was. Vandaar de naam gedagsvarens, want je kon de muur gedag wensen. Ik keek naar boven en zuchtte opgelucht. – Gelukkig, Nog maar vier trappen. Helaas zijn ze wel net zo lang als de vorige trap die ik heb gedaan. – Ik begon weer trappen op te lopen op een veilige maar snelle snelheid. Na de derde trap begonnen mijn benen te branden.

‘Schémhér? Ik verlies... mijn.’